

شوربختانه سالیانیست که برخی از ایرانیان میهنپرست و گرانبمایه امان، واژه نادرست "پندار نیک" را بجای "اندیشه نیک" بکار میبرند. بکاربردن واژه "پندار" در جای "اندیشه" پاسداشت نیست، بلکه یک ناسزا و دشنام نه تنها به دین بهی و بهدینان، به فرهنگ پر بار ایران نیز میباشد.

در دین بهی هر مزدپرستی خود را به سه نشان درونی (که پایه و اساس دین بهی میباشد) بایستی بیارآید. این سه نشان یا بایسته مزدایی بزبان اوستایی "هومتَ هوخَتَ و هورشتَ" به چم اندیشه نیک، گفتار نیک و کردار نیک میباشد.

بایسته 'هومتَ' (کماسه = خنثی) با آمیزش دو واژه 'هو' و 'مَت' ساخته شده است. این واژه بچم اندیشه نیک، اندیشه ورجاوند و نیز آهنگ (نیت) نیک است. بخش نخست 'هو' یک واژه پیشوندی به چم 'خوب، نیک، زیبا، پسندیده و رسا' است، و نیز بندرت 'اگرچه و کمتر' هم معنی میدهد. بخش دوم واژه 'مَت' بچم اندیشه است.

واژه "پندار" در زبان فارسی (از پنداشتن) از واژه های 'نایی' (منفی) بشمار میرود که برابری آن در فارسی امروزه: ۱. گمان، ظن، وهم. ۲. سوطن، بدگمانی. ۳. فکر، اندیشه، ۴. خود را بزرگ پنداشتن، خودبینی و خود پسندی [دکتر محمد معین، فرهنگ فارسی، جلد ۱، برگ ۸۲۲ (تهران ۱۳۷۵)] میباشد.

این واژه برگرفته از (پهلوی: پَت ایت داشتن) که خود از واژه اوستایی "پئیری" ریشه گرفته است. در تمام بن مایه های دینی بهدینان "پئیری" همراه همراه با "مئیتی" آمده است، "پئیری مئیتی" به چه بدگونه اندیش 'یا بزبانی ساده تر 'خیال پردازو متوهم' است، که آنهم یک واژه نایی است.

نیاکان آزاده ما به پیشوایی کورش بزرگ که یک مزدپرست راستین بود، نخستین و یگانه امپراتوری 'دلها و اندیشه ها' را در جهان بر پایه و اساس 'خیال پردازی' بنیان گذاشتند - و من بدور میبینم که امروز نیز ایرانیان برای گسترش فرهنگ 'بداندیشی، خیال پردازی و توهم' کمر بسته باشند! باری، آزادی و بهروزی ایران و ایرانی در گرو "نیک اندیشی" است، نه "خیال پردازی و توهم".

پیروز و سرافرازباد ایران و ایرانی.

شاپور سورنپهلو

۲۷ آبانماه ۱۳۸۹

November 10, 2010

پندار نیک - پاسداشت یا دشنام؟

نوشته شده توسط شاپور سورنپهلو
پنجشنبه ۲۷ آبان ۱۳۸۹ ساعت ۱۶:۵۹
